

Teismo praktikos rinkinys

TEISINGUMO TEISMO (šeštoji kolegija) SPRENDIMAS

2018 m. birželio 27 d.*

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą – Bendra pridėtinės vertės mokesčio (PVM) sistema – Teisė į pirkimo mokesčio atskaitą – Materialinės teisės į atskaitą sąlygos – Realus prekių tiekimas“

Sujungtose bylose C-459/17 ir C-460/17

dėl *Conseil d'État* (Valstybės Taryba, Prancūzija) 2017 m. liepos 21 d. sprendimais, kuriuos Teisingumo Teismas gavo 2017 m. liepos 31 d., pagal SESV 267 straipsnį pateiktų prašymų priimti prejudicinį sprendimą bylose

SGI (C-459/17),

Valériane SNC (C-460/17)

prieš

Ministre de l'Action et des Comptes publics

TEISINGUMO TEISMAS (šeštoji kolegija)

kurių sudaro kolegijos pirmininkas C. G. Fernlund (pranešėjas), teisėjai J.-C. Bonichot ir E. Regan,

generalinis advokatas P. Mengozzi,

kancleris A. Calot Escobar,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

- SGI ir *Valériane*, atstovaujamų advokato L. Boré,
- Prancūzijos vyriausybės, atstovaujamos D. Colas, E. de Moustier ir A. Alidière,
- Italijos vyriausybės, atstovaujamos G. Palmieri, padedamos *avvocato dello Stato* P. Gentili,
- Europos Komisijos, atstovaujamos N. Gossement ir J. Jokubauskaitės,

atsižvelgęs į sprendimą, priimtą susipažinus su generalinio advokato nuomone, nagrinėti bylą be išvados,

priima šį

* Proceso kalba: prancūzų.

Sprendimą

- 1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateiktas dėl 1977 m. gegužės 17 d. Šeštosios Tarybos direktyvos 77/388/EEB dėl valstybių narių apyvartos mokesčių įstatymų derinimo – Bendra pridėtinės vertės mokesčio sistema: vienodas vertinimo pagrindas (OL L 145, 1977, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 9 sk., 1 t., p. 23), iš dalies pakeistos 1991 m. gruodžio 16 d. Tarybos direktyva 91/680/EB (OL L 376, 1991, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 9 sk., 1 t., p. 160) (toliau – Šeštoji direktyva), 17 straipsnio išaiškinimo.
- 2 Šis prašymas pateiktas nagrinėjant SGI (C-459/17) ir *Valériane SNC* (C-460/17) ginčus su *ministre de l'Action et des Comptes publics* (valstybės tarnybos ir biudžeto ministras, Prancūzija) dėl teisės į pridėtinės vertės mokesčio (PVM) už įrangos įsigijimo sandorius atskaitą.

Teisinis pagrindas

Sąjungos teisė

- 3 Šeštosios direktyvos 2 straipsnyje numatyta:
„Pridėtinės vertės mokesčiu apmokestinamas:
 - 1) prekių tiekimas ar paslaugų teikimas, kai šalies teritorijoje už atlygį prekes tiekia ar paslaugas teikia apmokestinamasis asmuo, veikdamas kaip toks;
 - 2) prekių importas.“
- 4 Pagal šios direktyvos 3 straipsnį:
„1. Šioje direktyvoje
– „valstybės narės teritorija“ yra šalies teritorija, kiekvienai valstybei narei nustatyta 2 ir 3 dalyse,
– „Bendrija“ ir „Bendrijos teritorija“ yra valstybių narių teritorija, kiekvienai valstybei narei nustatyta 2 ir 3 dalyse,
<...>
2. Šioje direktyvoje „šalies teritorija“ yra Europos ekonominės bendrijos steigimo sutarties taikymo sritis, kiekvienai valstybei narei nustatyta 227 straipsnyje.
3. Toliau išvardytos atskirų valstybių narių teritorijos šalies teritorijai nepriskiriamos:
<...>
– Prancūzijos Respublika:
užjūrio departamentai,
<...>“
- 5 Pagal šios direktyvos 5 straipsnio 1 dalį „Prekių tiekimas“ – tai teisės kaip savininkui disponuoti materialiuoju turtu perdavimas“.

6 Tos pačios direktyvos 10 straipsnio 1 ir 2 dalyse nustatyta:

„1.

- a) „Apmokestinimo momentas“ – tai įvykis, dėl kurio susidaro apmokestinimui būtinos teisinės sąlygos.
- b) Mokestis tampa „apskaičiuotinas“, kai mokesčio administratorius pagal tuo metu galiojantį įstatymą įgyja teisę reikalauti mokesčio iš asmens, kuris tą mokestį turi sumokėti, nors mokėjimo terminas gali būti ir atidėtas.

2. Apmokestinimo momentas įvyksta ir mokestis tampa apskaičiuotinas, kai prekės pristatomos ar paslaugos atliekamos. <...>

<...>“

7 Šeštosios direktyvos 17 straipsnio 1 ir 2 dalyse nustatyta:

„1. Teisė atskaityti mokestį atsiranda tuomet, kai atskaitytinas mokestis tampa apskaičiuotinas.

2. Tiek, kiek prekes ir paslaugas apmokestinamasis asmuo naudoja savo apmokestinamiesiems sandoriams, apmokestinamas asmuo turi turėti teisę iš mokesčio, kurį jis turi sumokėti, atskaityti:

- a) pridėtinės vertės mokestį, apskaičiuotą [mokėtiną] ar sumokėtą už kito apmokestinamojo asmens jam patiektas prekes ir suteiktas paslaugas;

<...>“

Prancūzijos teisė

8 Pagrindinei bylai taikomos redakcijos *code général des impôts* (Bendrasis mokesčių kodeksas, toliau – CGI) 199undecies B straipsnio I punkte numatyta:

„Mokesčių mokėtojams, turintiems nuolatinę gyvenamąją vietą Prancūzijoje, kaip tai suprantama pagal 4 B straipsnį, gali būti sumažintas pajamų mokestis dėl jų naujų produktyvių investicijų, kurias jie atlieka užjūrio departamentuose, Sen Pjūroje ir Mikelone, Majotoje, Naujojoje Kaledonijoje, Prancūzijos Polinezijoje, Voliso ir Futūno salose bei Prancūzijos pietų ir Antarkties teritorijose kaip žemės ūkio ar pramonės, prekybos ar amatų veiklą vykdanči įmonė, numatyta 34 straipsnyje.

<...>

Pirmos pastraipos nuostatos taikomos investicijoms, atliktoms bendrovės, kuriai taikoma 8 straipsnyje numatyta apmokestinimo tvarka, ar grupė, numatyta 239quater ar 239quater C straipsniuose, kurių dalis turi <...> mokesčių mokėtojai, gyvenantys Prancūzijoje, kaip tai suprantama pagal 4 B straipsnį. Tokiu atveju mokestis sumažinamas partneriams ar nariams proporcingai jų turimai daliai bendrovėje ar grupėje.

<...>

I punkte numatytas mokesčio sumažinimas taikomas produktyvioms investicijoms, kurias atlieka įmonė pagal nuomos sutartį <...>“

9 Pagal CGI 271 straipsnį:

„I. 1. Pridėtinės vertės mokestis, tenkantis tam tikrai apmokestinamojo sandorio kainos daliai, atskaitomas iš šiam sandoriui taikomo pridėtinės vertės mokesčio.

<...>

II. 1. Tiek, kiek prekės ar paslaugos naudojamos apmokestinamiesiems sandoriams vykdyti ir jei šie sandoriai suteikia teisę į atskaitą, mokestis, kurį asmuo, kuriam tenka prievolė prievolę jį sumokėti, gali atskaityti, yra, atsižvelgiant į atvejį:

a) mokestis, nurodytas sąskaitose faktūrose remiantis 289 straipsnio nuostatomis, su sąlyga, kad mokestis galėjo būti teisėtai nurodytas šiose sąskaitose faktūrose;

<...>“

10 CGI 272 straipsnio 2 dalyje nurodyta:

„Pridėtinės vertės mokesčio, sąskaitose faktūrose nurodyto remiantis 283 straipsnio 4 dalyje nustatytais sąlygomis, negali atskaityti sąskaitos faktūros gavėjas.“

11 CGI 283 straipsnio 4 dalyje nustatyta:

„Kai sąskaita faktūra ar dokumentas neatitinka prekių tiekimo ar paslaugų teikimo, ar jame nurodyta kaina, kurios realiai neturėjo sumokėti pirkėjas, mokestį turi sumokėti sąskaitą faktūrą išrašęs asmuo.“

12 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismo teigimu, iš CGI 271 straipsnio, 272 straipsnio 2 dalies ir 283 straipsnio 4 dalies matyti, kad mokesčių mokėtojas neturi teisės iš savo mokėtino PVM atskaityti sąskaitoje faktūroje, kurią išrašė asmuo, jam nepateikęs jokios prekės ar nesuteikęs jokios paslaugos, nurodyto PVM.

Pagrindinė byla ir prejudicinis klausimas

13 SGI ir *Valériane*, pagal Prancūzijos teisę įsteigtos bendrovės, kurių buveinės yra La Reunjone (Prancūzija), verčiasi investicine veikla, kuriai gali būti taikomas mokesčio sumažinimas, numatytas CGI 199undecies B straipsnyje. Atsižvelgdamos šio straipsnio nuostatą šios bendrovės įsigyja įrangą, kuri turi būti išnuomojama La Reunjone įsisteigusiems ūkio subjektams.

14 Patikrinęs apskaitą mokesčių administratorius (Prancūzija) suabejojo SGI ir *Valériane* teise į PVM, nurodyto įvairiose įrangos įsigijimo sąskaitose faktūrose, atskaitą dėl to, kad, be kita ko, šios sąskaitos faktūros neatitiko jokio realaus tiekimo. Todėl mokesčių administratorius SGI pateikė nurodymą sumokėti PVM už 2004 m. paskutinį ketvirtį ir 2005 m. du pirmuosius ketvirčius, o *Valériane* – už 2004 m. trečiąjį ketvirtį.

15 SGI ir *Valériane* skundė nurodymus sumokėti PVM *tribunal administratif de la Réunion* (La Reunjono administracinis teismas, Prancūzija), šis atmetė skundus dviem 2013 m. vasario 28 d. sprendimais, kuriuos patvirtino *cour administrative d'appel de Bordeaux* (Bordo apeliacinis administracinis teismas, Prancūzija).

16 Dėl SGI *cour administrative d'appel de Bordeaux* (Bordo apeliacinis administracinis teismas), nurodęs, kad ši bendrovė veikė sąžiningai, teigė, kad ji neginčijo nei fakto, kad sudarius daug sandorių realiai neįvyko tiekimas, nei fakto, kad tiekimai buvo pavėluoti, ir galiausiai nei fakto, kad kai kurie sandoriai buvo panaikinti, o ši bendrovė nepatikrino ekonominių sandorių, susijusių su didelėmis sumomis,

realumo. Remdamasis tuo šis teismas padarė išvadą, kad mokesčių administratorius įrodė, kad SGI, kuri buvo „neapmokestinimo užjūrio teritorijose profesionalė“, negalėjo nežinoti nagrinėjamų sandorių fiktyvaus pobūdžio ar to, kad kai kurių sandorių sąskaitose faktūrose nurodytos kainos buvo per didelės.

- 17 Dėl *Valériane* šis teismas nusprendė, kad mokesčių administratoriaus patikrinimas leido atskleisti, viena vertus, kad aptariama įranga nebuvo patiekta ir įrengta, ir, kita vertus, kad ši bendrovė padarė tam tikrų pažeidimų, pavyzdžiui, nesumokėjo sąskaitoje faktūroje nurodyto likučio, tai pat nuomos sutartyje su įrangos nuomotoju numatyto užstato ir nuompinigių ir nepatikrino, ar įranga realiai egzistavo, nors nuomos sutartis buvo pasirašyta net prieš išrašant sąskaitą faktūrą ir gaunant įrangą.
- 18 Manydamos, kad *cour administrative d'appel de Bordeaux* (Bordo apeliacinis administracinis teismas) padarė teisės klaidą, SGI ir *Valériane*, remdamosi Šeštąja direktyva, kaip ji aiškinama Teisingumo Teismo jurisprudencijoje, pateikė kasacinį skundą *Conseil d'État* (Valstybės Taryba, Prancūzija).
- 19 Grįsdama savo kasacinį skundą SGI teigia: kadangi nebuvo rimtų požymių, kad ginčijami ekonominiai sandoriai susiję su sukčiavimu, ji neprivalėjo tikrinti šių sandorių realumo. *Valériane* teigia, kad *cour administrative d'appel de Bordeaux* (Bordo apeliacinis administracinis teismas) netikrino, ar administratorius įrodė, kad ji žinojo ar turėjo žinoti, jog nagrinėjami sandoriai susiję su sukčiavimu PVM srityje.
- 20 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismo teigimu, 2013 m. sausio 31 d. Sprendime *Sroy trans* (C-642/11, EU:C:2013:54) ir 2013 m. sausio 31 d. Sprendime *LVK* (C-643/11, EU:C:2013:55) Teisingumo Teismas iš tikrųjų nusprendė, kad jeigu, atsižvelgiant į sąskaitą faktūrą išrašiusio asmens ar anksčiau už sandorį, kuriuo grindžiama teisė į atskaitą, padarytą sukčiavimą ar pažeidimus, šis sandoris laikomas faktiškai neįvykdytu, sąskaitos faktūros gavėjui galima nesuteikti teisės į PVM atskaitą, jei, remiantis objektyviais duomenimis ir nereikalaujant iš sąskaitos faktūros gavėjo atlikti patikrinimų, kurių jis neprivalo atlikti, įrodyta, kad šis gavėjas žinojo ar turėjo žinoti, jog minėtas sandoris susijęs su sukčiavimu PVM srityje, o tai turi patikrinti prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas.
- 21 Vis dėlto prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas pažymėjo, kad šie du sprendimai buvo priimti kitomis nei pagrindinėse bylose aplinkybėmis, kai mokesčių administratorius rėmėsi sąskaitą faktūrą išrašiusio asmens ar vieno iš jo tiekėjų pažeidimais, o prejudiciniai klausimai buvo susiję su mokesčių administratoriaus pataisymų nebuvimu šią sąskaitą faktūrą išrašiusiam asmeniui skirtame pranešime apie mokesčio perskačiavimą pasekmėmis sąskaitos faktūros gavėjo pasinaudojimui teise į šią sąskaitą faktūrą išrašiusio asmens deklaruoto PVM atskaitą.
- 22 Vis dėlto pagrindinėse bylose teisė į atskaitą nebuvo suteikta dėl to, kad nagrinėjamos prekės nebuvo realiai patiekto pagrindinėse bylose aptariamoms bendrovėms. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas klausia, ar tokiu atveju siekiant nesuteikti apmokestinamajam asmeniui teisės į PVM atskaitą pakanka nustatyti, kad prekės ar paslaugos jam nebuvo realiai patiekto ar suteiktos, o gal taip pat reikia nustatyti, kad šis apmokestinamasis asmuo žinojo ar turėjo žinoti, kad atitinkami sandoriai buvo susiję su sukčiavimu PVM srityje.
- 23 Šiomis aplinkybėmis prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šį prejudicinį klausimą:

„Ar [Šeštosios direktyvos] 17 straipsnį, kurio nuostatos iš esmės buvo perkeltos į [2006 m. lapkričio 28 d. Tarybos] direktyvos [2006/112/EB dėl pridėtinės vertės mokesčio bendros sistemos (OL L 347, 2006, p. 1)] 168 straipsnį, reikia aiškinti taip, kad siekiant nesuteikti apmokestinamajam asmeniui teisės iš jo už sandorius mokėtino [PVM] atskaityti sąskaitose faktūrose nurodytą mokestį, susijusį su prekėmis ar paslaugomis, kurios, kaip nustatė mokesčių administratorius, jam realiai nebuvo patiekto

ar suteiktos, bet kuriuo atveju reikia išsiaiškinti, ar nustatyta, kad jis žinojo ar turėjo žinoti, jog minėtas sandoris susijęs su sukčiavimu [PVM] srityje, neatsižvelgiant į tai, ar sukčiavo sąskaitą faktūrą išrašęs asmuo, jos gavėjas ar trečiasis asmuo?“

- 24 2017 m. rugpjūčio 23 d. Teisingumo Teismo pirmininko nutartimi bylos C-459/17 ir C-460/17 buvo sujungtos, kad būtų bendrai vykdoma rašytinė ir žodinė proceso dalys ir priimtas galutinis sprendimas.

Dėl prejudicinio klausimo

Dėl priimtinumų

- 25 Primintina, kad pagrindinėse bylose nagrinėjamos aplinkybės atsirado Prancūzijos užjūrio departamente, kuriam netaikoma Šeštoji direktyva pagal jos 3 straipsnio 3 dalį.
- 26 Šiuo klausimu primintina, kad Teisingumo Teismas pripažino priimtinais prašymus priimti prejudicinį sprendimą, kai, nors pagrindinės bylos faktinėms aplinkybėms Sąjungos teisė tiesiogiai nebuvo taikoma, jos nuostatas leido taikyti nacionalinės teisės aktai, kurie, sprendžiant situacijas, nepatenkančias į Sąjungos teisės taikymo sritį, atitiko Sąjungos teisėje numatytus sprendimus (2018 m. kovo 22 d. Sprendimo *Jacob ir Lassus*, C-327/16 ir C-421/16, EU:C:2018:210, 33 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).
- 27 Iš tiesų tokiais atvejais Sąjunga tikrai suinteresuota, kad, siekiant išvengti aiškinimo skirtumų ateityje, iš Sąjungos teisės perimtos nuostatos ar sąvokos būtų aiškinamos vienodai, neatsižvelgiant į aplinkybes, kuriomis jos turi būti taikomos (2018 m. kovo 22 d. Sprendimo *Jacob ir Lassus*, C-327/16 ir C-421/16, EU:C:2018:210, 34 punktas).
- 28 Šiuo atveju iš Teisingumo Teismo turimos bylos medžiagos matyti, kad pagal Prancūzijos teisę Šeštosios direktyvos 17 straipsnis yra tiesiogiai ir besąlygiškai taikomas taip pat ir pagrindinėse bylose nagrinėjamam Prancūzijos užjūrio departamentui. Todėl Sąjunga iš tikrųjų yra suinteresuota, kad būtų atsakyta į pateiktą klausimą.
- 29 Taigi prejudicinis klausimas yra priimtinas.

Dėl esmės

- 30 Savo klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia išsiaiškinti, ar Šeštosios direktyvos 17 straipsnį reikia aiškinti taip, kad siekiant nesuteikti apmokestinamajam asmeniui, sąskaitos faktūros gavėjui, teisės atskaityti šioje sąskaitoje faktūroje nurodytą PVM, pakanka, kad administratorius nustatytų, jog šias sąskaitas faktūras atitinkantys sandoriai nebuvo realiai įvykdyti, o gal šis administratorius taip pat turi nustatyti, kad šis apmokestinamasis asmuo veikė nesąžiningai.
- 31 Pirmiausia reikia nurodyti, kad, pirma, Direktyva 2006/112, įsigaliojusi 2007 m. sausio 1 d., panaikino Šeštąją direktyvą, bet esminių pakeitimų, palyginti su ja, nenumatė. Kadangi reikšmingų Šeštosios direktyvos nuostatų taikymo sritis iš esmės identiška Direktyvos 2006/112 nuostatų taikymo sričiai, Teisingumo Teismo jurisprudencija, susijusi su Direktyva 2006/112, taip pat taikoma Šeštajai direktyvai.
- 32 Antra, iš Teisingumo Teismo turimos bylos medžiagos matyti, kad šiuo atveju neginčijama, kad SGI ir *Valériane* bei atitinkami prekių tiekėjai buvo apmokestinamieji asmenys, kaip tai suprantama pagal Šeštąją direktyvą.

- 33 Trečia, pateiktas klausimas pagrįstas prielaida, kad pagrindinėse bylose nagrinėjamos prekės, kurioms taikomas pirkimo PVM, iš tiesų nebuvo pateiktos.
- 34 Šeštosios direktyvos 17 straipsnio 1 dalyje numatyta, kad teisė atskaityti mokestį atsiranda tuomet, kai atskaitytinas mokestis tampa apskaičiuotinas. Pagal šios direktyvos 10 straipsnio 2 dalį taip yra tuomet, kai atliekamas prekių tiekimas ar paslaugų teikimas.
- 35 Iš to matyti, kad PVM sistemoje teisė į atskaitą yra susijusi su realiai atliktu nagrinėjamu prekių tiekimu ar paslaugų teikimu (pagal analogiją žr. 2013 m. liepos 4 d. Teisingumo Teismo pirmininko nutarties *Menidzherski biznes reshenia*, C-572/11, nepaskelbta Rink., EU:C:2013:456, 19 punktą ir nurodytą jurisprudenciją).
- 36 Atvirkščiai, jei realiai neįvyko prekių tiekimas ar paslaugų teikimas, negali atsirasti teisė į atskaitą.
- 37 Šiuo atveju Teisingumo Teismas jau pažymėjo, kad teisė į atskaitą netaikoma mokesčiui, kuris yra mokėtinas vien dėl to, kad nurodytas sąskaitoje faktūroje (2013 m. liepos 4 d. Teisingumo Teismo pirmininko nutarties *Menidzherski biznes reshenia*, C-572/11, nepaskelbta Rink., EU:C:2013:456, 20 punktas ir nurodyta jurisprudencija).
- 38 Apmokestinamojo asmens, kuris prašo teisės į PVM atskaitą, sąžiningumas ar nesąžiningumas neturi įtakos klausimui, ar prekių tiekimas ar paslaugų teikimas įvykdytas, kaip tai suprantama pagal Šeštosios direktyvos 10 straipsnio 2 dalį. Iš tiesų, remiantis šios direktyvos tikslu, kuriuo numatoma sukurti bendrą PVM sistemą, pagrįstą, be kita ko, vienoda apmokestinamųjų sandorių apibrėžtimi, sąvoka „prekių tiekimas“, kaip jis suprantamas pagal šios direktyvos 5 straipsnio 1 dalį, yra objektyvi ir turi būti aiškinama neatsižvelgiant į atitinkamų sandorių tikslus bei rezultatus, ir mokesčių administratorius neturi atlikti tyrimų, kad būtų nustatytas apmokestinamojo asmens ketinimas, arba atsižvelgti į kito nei atitinkamas apmokestinamasis asmuo toje pačioje tiekimo grandinėje dalyvaujančio ūkio subjekto ketinimą (šiuo klausimu žr. 2013 m. lapkričio 21 d. Sprendimo *Dixons Retail*, C-494/12, EU:C:2013:758, 19 ir 21 punktus ir nurodytą jurisprudenciją).
- 39 Šiomis aplinkybėmis primintina, kad asmuo, prašantis teisės į PVM atskaitą, turi įrodyti, kad įvykdė visas sąlygas jai gauti (1996 m. rugsėjo 26 d. Sprendimo *Enkler*, C-230/94, EU:C:1996:352, 24 punktas).
- 40 Iš to matyti, kad teisė į PVM atskaitą priklauso nuo sąlygos, kad atitinkami sandoriai buvo iš tiesų įvykdyti.
- 41 Be to, nei teisinio saugumo ir vienodo požiūrio principai, kuriuos nurodė SGI ir *Valériane*, nei jurisprudencija, kylanti iš 2013 m. sausio 31 d. Sprendimo *Stroy trans* (C-642/11, EU:C:2013:54) ir 2013 m. sausio 31 d. Sprendimo *LVK* (C-643/11, EU:C:2013:55), neleidžia daryti kitokios išvados.
- 42 Visų pirma dėl teisinio saugumo principo reikia pažymėti, kad jis reikalauja, kad teisės normos būtų aiškios ir tikslios, o jų poveikį galima būtų numatyti, kad suinteresuotieji asmenys galėtų suprasti Sąjungos teisės reglamentuojamas situacijas ir teisinius santykius (2013 m. sausio 31 d. Sprendimo *LVK*, C-643/11, EU:C:2013:55, 51 punktas).
- 43 Dėl pagrindinėje byloje nagrinjamų mokestinių taisyklių reikia nurodyti, jog nėra jokių požymių, leidžiančių preziumuoti, kad ieškovės pagrindinėse bylose negalėjo tinkamai įvertinti savo situacijos, kiek tai susiję su šių taisyklių taikymu.
- 44 Be to, dėl mokesčių neutralumo principo, kuris atitinka bendrą vienodo požiūrio principą, jis reikalauja, kad ūkio subjektai, kurie vykdo tokius pačius sandorius, nebūtų vertinami skirtingai PVM tikslais, nebent skirtingas vertinimas objektyviai pateisinamas (šiuo klausimu žr. 2013 m. sausio 31 d.

Sprendimo *LVK*, C-643/11, EU:C:2013:55, 55 punktą). Apmokestinamojo asmens, kuriam nesuteikta teisė į atskaitą, nes nėra apmokestinamojo sandorio, situacija nėra panaši į apmokestinamojo asmens, kuriam suteikta teisė į atskaitą, nes yra realiai įvykdytas apmokestinamasis sandoris.

- 45 Galiausiai pažymėtina, kad 2013 m. sausio 31 d. Sprendimas *Stroy trans* (C-642/11, EU:C:2013:54) ir 2013 m. sausio 31 d. Sprendimas *LVK* (C-643/11, EU:C:2013:55) buvo priimti iš esmės kitokiomis nei nagrinėjamose pagrindinėse bylose faktinėmis aplinkybėmis. Iš tiesų tokiu atveju, kai nebuvo nustatyta, kad prekių tiekimai, kuriais pagrįsta atitinkamų apmokestinamųjų asmenų teisė į atskaitą, realiai neįvyko, šie du sprendimai susiję su klausimu, viena vertus, ar mokesčių administratorius galėjo nuspręsti, jog nebuvo apmokestinamųjų tiekimų vien dėl to, kad tiekėjas nepateikė jokio dokumento, susijusio su aptariamų tiekimų atlikimu, ir, kita vertus, ar apmokestinamieji asmenys, šių sąskaitų faktūrų gavėjai, galėjo remtis mokesčių administratoriaus pataisymų, susijusių su ginčijamas sąskaitas faktūras išrašiusiu asmeniu, nebuvimu teigdami, kad nagrinėjami sandoriai realiai įvykdyti.
- 46 Pagrindinėse bylose, kaip nurodyta šio sprendimo 33 punkte, pateiktas klausimas pagrįstas prielaida, kad prekės, kurioms taikomas pirkimo PVM, iš tiesų nebuvo pateiktos.
- 47 Atsižvelgiant į tai, kas minėta, į pateiktą klausimą reikia atsakyti, kad Šeštosios direktyvos 17 straipsnis aiškinamas taip, kad siekiant nesuteikti apmokestinamajam asmeniui, sąskaitos faktūros gavėjui, teisės atskaityti šioje sąskaitoje faktūroje nurodytą PVM, pakanka, kad administratorius nustatytų, jog šias sąskaitas faktūras atitinkantys sandoriai nebuvo realiai įvykdyti.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

- 48 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (šeštoji kolegija) nusprendžia:

1977 m. gegužės 17 d. Šeštosios Tarybos direktyvos 77/388/EEB dėl valstybių narių apyvartos mokesčių įstatymų derinimo – Bendra pridėtinės vertės mokesčio sistema: vienodas vertinimo pagrindas, iš dalies pakeistos 1991 m. gruodžio 16 d. Tarybos direktyva 91/680/EB, 17 straipsnį reikia aiškinti taip, kad, siekiant nesuteikti apmokestinamajam asmeniui, sąskaitos faktūros gavėjui, teisės atskaityti šioje sąskaitoje faktūroje nurodytą PVM, pakanka, kad administratorius nustatytų, jog šias sąskaitas faktūras atitinkantys sandoriai nebuvo realiai įvykdyti.

Parašai.